

פד א מ" פ"ג מהל'
גניבה הל' י טוח"מ
ס' שנ:

זרה אור השלם

1. בִּי יִגְנֹב אִישׁ שׁוֹר אוֹ
שָׂה וּטְבָחוֹ אוֹ מִכְרוֹ
חֲמֹשֶׁה בָּקָר יִשְׁלַם תַּחַת
הַשּׁוֹר וְאַרְבַּע צֹאן תַּחַת
הַשָּׂה:

מוסף רש"י

אמאי פטרי רבין
דפליגי אדריי מנאי
ושפרי מקנן ארבעה
ותמאי, הויל רחל וטובת
הז שתי חורין אקויתמא,
על שדעיה רחליה היא
מאורייתא (כתובות 77א)
כיון דרשומי בה מדא
וסדרי. דלמך מר (חולין
101) היתא בתמא חזירו
גרעא על פדעתי כוכינא,
כיון ששטח נה סימן
למאי אסרי (שם), ולא
דמריה דא טבא. דא
אסרמא עליה וחיובא
דשטחוי ארבעה ותמא
טביחא חסר כדו עי
גמר חסרמא על חסרי
ותמאי דמטי גמר שטח
אסרמא נחלסא על גביה
אסריה שטחא אסריה
מייחא. דא לימא לא
הילך בעניא ולא לימא
הילך. באורמא במר
ובחיובא דהו עובדי
לעדות כוכינא, אלו עובד
לעדות כוכינא עד גמר
וצפוי (שם) ההדורי
שומר לבעליה מרדור.
עשור וטרי (קטן 10א)
ואפי' דשקלי על ארע
דלא חזי שמי פסור,
הוא כסחצורו עז מעלל
הוא (עיר 10). דא
הוא מורא אשטחא
הוא אשטחא (כתובות
17). דבר הגורל לבטוח
במזמן דמי. והאי מי
אפי' דלא חזי שמי גורס
למנון הוא עד לימא
לשמוני על מורא מעלל
(שם) קדושיה חסרי
באחריות חייב. משל
ארבעה ותמא משום
דגורס ותמא הוא ואפי'
דהקדש לאו ממון בעליה
הוא ודקדש לא שייך קמ'
ורענא כמי

רבינו חננאל

ואקשינן, למאן דאמי
מרזבין רבנן לפימלי על
ה' מאור בבריתא אמאי
פטר גוב שטבח בשבת
מלשול ר' ה', ור' א'
מחייב אמריתא לא מחייב
אמאי פטר גוב שהתעלמן.
ופריקין, כי קא פטר
רבנן אשוחט לעצרה
וזה התעלמן רבנן שהנכל
הוא ר' מאיר אשוחט
לעצרה וזה אמאי חייב
אשוחט תנא וזה ור' א'
דמריא קא שבת. ור' א'
רבה באומר במרזב שוחט
זה עובר, שחיון שחט
בה רב שנים מחייב
בשבתא אינו חייב
לעצרה וזה דע שיגמר
שחיטתו, ותכן שלא יגמר
שחיטתו וזה חייב בהמזה
שחיתו. ואקשינן עלית רב
שחיתו.

בִּיּוֹן שִׁשְׁחַט בַּה פּוֹרְתָא אִסְרָהּ. וּפְסִילוֹ לַמִּזְדִּי חֵין לִשְׁחִיטָה אֵלָּא בְּסוּף נִאֲכָרִים בְּפִוְרָתָא קַמָּא שְׁהִיכּוֹר חֲלוּי בַּמַּעֲשֶׂה וְלֹא בַּשְּׁחִיטָה כְּדִקְאִמְרֵנָּה בַּשּׁוּחֹט (חֲלוּי דְּף מ). אַע"ג שֶׁאִמְרַת הַמַּשְׁחָחוּת לְבַהֲמַת חֲזִירוֹ לֹא אִסְרָה עַשֶׂה זֶה מַעֲשֶׂה אִסְרָה וְהִיא פּוֹרְתָא לֹא מַחֲיִב בַּשְּׁחִיטָה (וְה' וּפְסִילוֹ

למ"ד ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כדמרינן לקמן דבעינן וטבחן כוליה גאסורא: **אִיסוּרֵי הַנֶּחֱא** ולא דמריה קשחיה. וז"ל ולמה לי טעמא דלא דמריה קשחית טיפוק ליה דלין וזע טיבה דמתקן דעפר דעלמא הוא כדאמרין דהשוחט (סע) גבי השוחט חטאת בשבת בחוץ לע"ז חייב שלשה טעלות ופרין אשחוטין חוץ לא ליחייב מתקן דעפר הוא דאסרה בשחיטה פורתא לע"ז ויש לומר דהתם נמי לא פריך אלא משום דאסור ראויה לפתח אהל מועד וכוון דנאסרה בשחיטה פורתא חו"ל חוי לפתח אהל מועד ואם תאמר ומה דבך דלאו דמרה קטצה הא כל טובח נמי לאו דמריה קטצה דמכי שחט בה פורתא קנייה בשינוי מעשה ויש לומר דלא חשיב שינוי מעשה לקנות דבך ואם תאמר ומ"ט דרבי מאיר דמחייב הכא והא דפרק כסיוי הדס (חולין דף פה. וס"ט) מפרש טעמא דר' מאיר דלא בעי שחיטה ראויה משום דגמר שחיטה משחוטין חוץ דדינן שחיטה משחיטה ואין דינן שחיטה מטביחה מטבח טבח והכן אבל הכא דכתיב וטבחן אדרבה אית לן למילף טפי טביחה מטביחה ממאי דילף טביחה משחיטה וי"ל דהכא איכא לתימר דינן שחיטה דעצירה משחוטין דעצירה שאסור לו לגבו ולשחוט משחוטין חוץ ואין דינן טביחה מטבח טבח והכן שהיא שחיטת היתר והא דלא משני הכי דפרק כסיוי הדס (סע) משום דבשוחט אותו ואת בנו פעמים ששוחט את הטרפה קודם שהוא (שוחט השנית) שחיטת היתר ועי"ל דדינן דבר הנאמר בסיני מדבר הנאמר בסיני אבל וטבחן טבח לא נאמר בסיני והא דלא משני התם הכי משום דאית ליה שינוי אחריו ומיהו קשה ברש"י פ"ב דיבמות (דף ק"א:) אמר דינן אחים מאחים ואין דינן אחים מאחין אע"ג דשנים עשר עבדין חליט נאחנן לא נאמר בסיני וי"ל

שחטה כגון צאותו ואת בנו משום דהוי שחטה משחטה קסבר
נמי שמה שחטה וליכא למימר דלדרכה ילף בתשלומי ארבעה וחס
הוא הדין צאותו ואת בנו דהא כיון דליכא למימר הכי ו
וסבר אה ברבי שמעון דאמר דבר הגורם לאמון בממון דמי.
דינא דגרמי דכל שכן דלמיחא דצבר הגורם לממון דלא
דמי דבר שיעקרו ממון דבר שיעקרו ממון כיון שורף שטרותיו
כדאמרין התם (לקמן דף נ: ושם) דמאן דלדין דינא דגרמי מבני צי
נמי סברא למימר איפכא דע"כ לא מחייב רבי מאיר אלא דדינא
העולם למכור ולגבות בו וכן במסכת גפנו על גבי תבואתו של ח
הנסקל וקדשים שחייב באחריותו אינו רואי אלא לזה שיטפר בו ע
להכי קאמר דסבר לה כרבי שמעון משום דרבי שמעון קאמר בה
רבי מאיר דדינא דגרמי אין להוכיח שיחייב ארבעה וחמשה דצבר
אלא מדרבנן כדמוכח בסוף הכוסין (לעיל דף סב.) וצ"ע לעיל ד'
דיוק הוא זה: **מבוא** והורה באחד מהם מבוא. אליבא דמ"ד.

גון שמסרו לשומר והזיק והועד ונגמר דינו בביתו של שומר (ונגנב מבית השומר והגנבו גנב מבית שומר), וסבר לה ר' מאיר כר' יעקב דאמ' אף משנגמר דינו אם החזירו השומר

לפני פטרי רבנן. דשחיטה שאינה ראיה היא וכדברי ר' שמעון:
 יצוין דשחיט זה פורסא אפיספרא. משום וצחי ומים דקא סלקא
 דעתך ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף וצחי מתחלה גסרסה משום
 דשחיטה מים ולענין לשלוחין ד' וה' וטעמו [שמות כא] כולו בענין דלדמיין
 לקמן ועבד. י' גמר לה לאו דמריה טעמו

HebrewBooks.org | Moznaim Publishing

למ"ד דרבנן אמאי
אע"י ושור הנסקל
ב שוחט לע"ז כיון
סרה אידך איסורי
קא טבח (ולא ידיה
באומר בגמר זביחה
סקל איסורי הנאה
טבח (ולאו ידיה
א במאי עסקין כגון
בבית שומר והועד
בבית שומר^ר ור"מ
ל' כר' שמעון סבר
אף משגגמר דינו
מוחזר וסבר לה כרבי
גורם לממון כממון
שים שחייב באחריותן
לממון כממון דמי
לשמעתא קמיה
מי מצית מוקמת
ל'ש והא קתני סיפא
אלו מכלל דבכולה
לא מכלל דמורה
ולכלבים: גג משל
: בעא מיניה רבא
שני שותפין וטבחו
חמשה בקר אמר
צאי בקר או דלמא
נא * ואפילו חמשה

וּבְקֶרֶת אֶמֶר רַחֲמָנָא
 אִיתִיבִיהּ גַּבְבִּי מִשְׁלֵי אַבְיָא וּמִבְּתָא וּמִכֵּר וְאִח"כ מֵת
 רַבְעָה וְחִמְשָׁה וְהָא הֵכָא כִּיּוֹן דְּמֵת אַבְיָא כְּמוֹ שְׁקֵדָם
 וְקִתְנֵי מִשְׁלָם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבַּעָה וְחִמְשָׁה א"ל הֵכָא
 מֵד אַבְיָא בְּדִין אַבְל לֹא עֲמֵד בְּדִין מֵאֵי אִינוּ מִשְׁלָם
 שָׁה אֵי הֵכִי אֲדַתְנִי סִיפָא גַּבְבִּי מִשְׁלֵי אַבְיָא וּמֵת
 מִשְׁלָם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבַּעָה וְחִמְשָׁה נִפְלוּג בְּדִידִיהּ בְּמָה
 בְּדִין אַבְל לֹא עֲמֵד בְּדִין אִינוּ מִשְׁלָם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבַּעָה
 דִּי דְנָסִיב רִישָׁא גַּבְבִּי מִשְׁלֵי אַבְיָא וּמִבְּתָא וּמִכֵּר וְאִח"כ מֵת
 מִשְׁלֵי אַבְיָא וּמֵת אַבְיָא וְאִח"כ טַבַּח וּמִכֵּר לְצִפְרָא א"ל
 "וְאִפִּי חִמְשָׁה חֲצָאֵי בְּקֶרֶת וְהָאֵי דְלָא אִמְרִי לָךְ בְּאוֹרֵתָא
 דְלָא

י מאיר יש לנו לומר בכל מקום ולהכי בתשלומי ארבעה וחמשה
ה טעמיה מטעמיה דשחיטה שאין רואיה לא שמה שחיטה וימא
י סבא דדנין דבר הגאמר בסני מדבר הגאמר בסני:
מה דל"ל למימר דסבר כרבי שמעון לימא דר' מאיר לטעמיה דדאין
ממר בהבול קמא (תקנן דף ע"א:) אימור דאמר ר' שמעון דכממון
ל חצירו מי שמעת מי אם כן רבי מאיר דמחייב בשורף שטרות
דמי שטרט מעליא כ"ה דמחייב דדבר הגורם לממון וי"ל דרואיה
רבי בגון בשורף שטרות ש חצירו ויכולא כן שראוי השטר לכל
ו רואיה התבואה לכל העולם אבל דבר הגורם לממון כמו שור
נו לא יחייב רבי מאיר להכי קאמר דסבר לה כרבי שמעון וי"מ
וא דחייב ארבעה וחמשה דדבר הגורם לממון אבל ממאי דמחייב
וגורם לממון ור"ב"א מפרש דבדינא דגרמיא לא מחייב רבי מאיר
ל: חמור: **מכ"ל** דבבואה מתניתין מודה. קמא קשה דמה
קמן דף ע"ב. מודה בקנס ואחר כך בא עדים פטור מיבעי ליה
עדים בהודאה לא יתחייב בשום ענין:

ששאחרי מיתת אביו יש לו גם הוא חלק בו כשטבחבו נמצא נחלק כי שחיטתו שלו אינה טביחה באיסור

(א) [כחצות לל. וס"נ],
(ב) ונגזב מבית שומר כל"ל,
(ג) לעיל מה. לקמן נח:
(ד) [כחצות לל.], [פסחים
כט: וס"נ], (ה) לקמן עד:
(ו) [ע"י תוס' כחצות לל:
ד"ה יש בגר], (ז) [ע"י תוס'
ב"מ נ. ד"ה ונשאל],
(ח) [לעיל מה.], (ט) בס"א:
דלא מיפסד, (י) [ד"ה דני],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה חייב לשלם
כפל ד' וה' דאע"ג:

גליון הש"ס

גמ' ואפילו חמשה חצאי
בקר. עיין לעיל דף מ ע"א
תוספות ד"ה כופר שלם:

[illegible]

ח' אינו משלם ד' וה' וכיון
כי שלו שחט ולפיכך פטור.